

Wandeling nr. 10 van Wad tot IJ 10 juni 2023, een dag vol verrassingen.

De laatste wandeldag van deze serie, ik had er zin in. Petje op, water en zonnebrand mee, want er was een warme zomerse dag voorspeld!

Met 2 vriendinnen op tijd afgesproken op station Heiloo om vervolgens de trein te pakken naar Sloterdijk.

Alwaar wij opgewacht werden... joehoe hierheen! ..door een enthousiaste groep

medewandelaars en vervolgens togen wij met ferme pas naar restaurant Watts Hub. Daar werden we verrast en verwend met koffie, thee en heerlijke lekkernijen.

Leuk om al die inmiddels bekende gezichten te zien en voor mij een paar "nieuwe" gezichten erbij.

Stipt om half 10 gingen we op pad, we moesten immers uiterlijk om half 12 aankomen bij de Vredeskerk. Een strak schema dit keer.

Zouden we dat redden? We waren toch met een aardig grote groep bij elkaar en dan 5 km per uur lopen door een drukbezocht Amsterdam; stoplichten, trams, fietsers, toeristen en andere obstakels te overwinnen. Een interessante uitdaging.

Al snel liepen we op een fijn door schaduw en groen overgoten pad, langs het Tuinpark met de mooie klassieke naam; "Nut en Genoegen".

Lekker om weer te lopen en bij te kletsen met elkaar en de bekenden van de vorige wandelingen. Tips, tracks en trucks uitwisselen over pelgrimsroutes, ervaringen delen. Sinds 2 juli 2022 is er heel wat gepasseerd voor velen van ons.

Ja en ook nog af en toe om je heen kijken. "Kijk zie je dat ooievaarsnest?"

En opletten waar je loopt zodat je niet tegen een Amsterdammertje aan knalt.

Al rap kwamen we aan in Amsterdam. Voor een wandelaar die vooral gewend is zich in de stilte van de natuur voort te bewegen is het even omschakelen.

Maar dat mocht de pret niet drukken je maakt even een andere mindset. Het was genieten van de mooie monumentale panden en gevels in deze stad.

Leuk om het Westergasterrein van een andere kant te bekijken. Een park, een vijvertje een kinderfeestje, roze ballonnen.

Je ziet veel mensen genieten van het zomerse weer. Volle terrassen, studenten en vrijgezellenfeestjes.

En ook zag ik langs het pad thuisloze jonge mensen met zijn 2en slapend op een bankje. Hoofden naast elkaars voeten.

In het centrum sprak een man me aan, hij vertelde me dat hij was gevallen, gedesoriënteerd was geraakt en de weg kwijt. En hij vroeg mij de weg.

*Ik stond in dubio, hij had net van iemand anders de weg uitgelegd gekregen zag ik en meteen daarna sprak hij mij aan. Wij hadden een strak tijdschema met de groep.
Ik kende de weg niet. Dus ik vroeg hem of hij het aan iemand anders kon vragen. Ik hoop dat hij iemand heeft gevonden die de tijd voor hem kon nemen om hem te helpen.
En misschien was er wel een heel andere hulpvraag.*

We liepen een rondje om de (oude) kerk en kwamen vervolgens bij de Vredeskerk aan, stipt op tijd. We hadden het gered.

We moesten nog wel even wachten want het draaiboek voor de heilige communie werd nog doorgenomen door de 12 kinderen en hun begeleiders.

Het was wel fijn om even te rusten in de schaduw, tijd voor toiletbezoek en de meegenomen lunch te verorberen.

Na enige tijd mochten we naar binnen en vertelde Arianne over het beeld van Sint Jacobus en de schelp.

Met een bijzondere ceremonie werd het meegenomen zand van Texel, het beginpunt van deze route, door de "grootste en de kleinste" van de groep in de schelp gestort. Applaus! Arianne wees ons op een icoon, geschilderd door een lid van het genootschap en geschonken aan de Vredeskerk.

Er was nog een heel mooi moment in deze kerk. Magda en Ineke reikten muziek en

teksten uit en we zongen het refrein mee van het pelgrimslied van Santiago.

Ook las Magda een mooi gedicht voor over het wandelen, wat het met je kan doen en mag brengen. Vervolgens stak ze 2 kaarsen aan: 1 voor het gedeelde verdriet en 1 voor de gedeelde vreugde tijdens de 10 etappes van Wad tot IJ. Indrukwekkende momenten tijdens deze wandeling.

Daarna weer, via een tussenstop bij Loetje, en route naar de Oude Kerk.

Daar werden we hartelijk ontvangen op een koele plek met citroenwater en vlierbes limonade en heerlijke haverkoeken. Toen we weer naar buiten gingen zag ik tot mijn verrassing dat een deel van onze groep door een paar studenten was overgehaald om mee te doen met een polonaise! Hilariteit!

En alsof dat nog niet genoeg was mochten ook degenen zonder museumjaarkaart gratis het museum in.

Wat superaardig!

Wat een mooi indrukwekkend gebouw, we werden gewezen op de schotel aan het immens hoge plafond en het beeld van Jacobus onderaan een van de plafondbalken. Het hing zo hoog dat een verrekijker geen overbodige luxe was. Heel slim om die mee te nemen. En wat een enorm grote ruimte. Ik vond sowieso het houtwerk zeer mooi en de op sommige plekken dubbele stutbalken, de wenteltrap in een van de zij vertrekken. De mysterieuze rode kamer.

Daarna werd de kudde weer verzameld, de koppen geteld en verder naar de eindbestemming; het Proeflokaal de Prael. Allen voorzien van een drankje kreeg iedereen de stickerstempel van de Vredeskerk en de mooie verrassing, het geborduurde embleem, door Peter verzorgd, uitgereikt. Vervolgens werd Peter door Arianne bedankt voor zijn grote inzet voor de organisatie en onder luid applaus werd hem een mooi boek uitgereikt die hij glunderend in ontvangst nam.

Wat een mooie, verrassende en indrukwekkende dag was dit!

Arianne, Carla en Peter, vanaf de schrijftafel nogmaals hartelijk dank voor jullie passie en inzet waarmee jullie dit tot stand hebben gebracht en elke keer weer met heel veel plezier de groepen hebben begeleid op de 10 etappes van Wad tot IJ.

Grazie Mille!

Retthy
Gastloper

